

Κυριακή 11η Ἰουνίου 2023

Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων.

(Ματθ. 10, 32 – 33, 37 – 38 καί 19, 27 – 30).

*«Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοί
ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων...»*

Ὁμολογία, ἀγάπη, παράδειγμα, ζωή. Αὐτές εἶναι οἱ λέξεις πού μᾶς ἔρχονται στό μυαλό σήμερα, καθώς τιμᾶμε ὅλους τούς Ἁγίους μαζί. Στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα αὐτῆς τῆς ἡμέρας διαγράφεται ὁ ἄξονας, ἐπάνω στόν ὁποῖο κινεῖται ὁ ἄνθρωπος πού ἐπιθυμεῖ νά βαδίσει τό μονοπάτι τῆς ἀγιότητας.

Ὁ Κύριος ἦλθε στόν κόσμο καί ἀγίασε τήν ἀνθρώπινη φύση. Μεταμόρφωσε τήν καθημερινότητα μέ τήν ἀποστολή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἔδωσε τό σύνθημα μιᾶς ἄλλης βιοτῆς, κατά τήν ὁποία ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νά ζήσει ἀληθινά καί ὄχι μόνο νά ὑπάρχει βιολογικά. Αὐτή ἡ νέα ἀληθινή ζωή εἶναι ἡ ζωή τῆς ἀγιότητας. Εἶναι ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ὁ

ἄνθρωπος δικαιώνει τὴν ὕπαρξή του, καταξιώνει τὸ πρόσωπό του καὶ ἀνοίγει τὴν προοπτικὴ τῆς ἀθανασίας, ἣ ὁποία εἶναι ἡ σχέση του μετὰ τὸν Θεό. Μπροστά στὴν ἀγιότητα ὁ κόσμος γίνεται μικρός, φτηνός, ἀσήμαντος, φευγαλέος, ἓνα μόνον στὴν ἀπεραντοσύνη τῆς Θεϊκῆς ἀλήθειας καὶ πραγματικότητας.

Ἀλλὰ πρακτικὰ πῶς θὰ φτάσει ὁ ἀνώριμος καὶ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος νὰ βιώσει τὴν ἀγιότητα; Ὅλοι εἰσερχόμεστε σὸ μονοπάτι τῆς ἀγιότητας τῆ στιγμῆ πού ἐξερχόμεστε ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα. Ὅταν ὁ ἱερέας μᾶς παρέδωσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ νονοῦ μας, μᾶς ἐμπιστεύτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ἐκπρόσωπος ἐκείνη τῆ στιγμῆ στέκεται ὁ ἀνάδοχος. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη ἀγκαλιὰ, μέσα σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη οἰκογένεια ξεκινᾶμε μετὰ ἐπίγνωση καὶ ἐλευθερία τὴν πορεία μας γιὰ τὴ συνάντηση μετὰ τὸν Ἰησοῦ. Αὐτὴ ἡ διαδρομὴ συνιστᾶ τὴ ζωὴ τῶν ἁγίων. Οἱ ἅγιοι περπατοῦν αὐτὸν τὸν δρόμο ἀκλινῶς, ἀδιάκοπα καὶ μετὰ συνέπεια. Ὅταν λοξοδρομήσουν, διορθώνουν τὸ λάθος μετὰ τὴ μετάνοια. Ὅταν

χαθοῦν, ξαναβρίσκουν τό δρόμο μέ ὁδηγό τόν πνευματικό τους πατέρα. Ὅσο πιά πολύ προχωροῦν στή διαδρομή αὐτή, τόσο περισσότερο προκόβουν στό βάθος καί στό ὕψος τῆς ἀγιότητας.

Ὁ Κύριος, ὅταν δίδαξε τούς ἀνθρώπους τά μυστικά τῆς σωτηρίας, τούς ἔδωσε τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο θά προχωρήσουν σωστά μέσα στό βίωμα τῆς ἀγιότητας. Αὐτό πού μᾶς ὑπέδειξε ὡς ἀσφαλῆ ὁδηγία εἶναι πώς ἡ ὁμολογία τῆς πίστεως στή Θεότητα Του καί ἡ ὁμολογία τῆς σχέσης μέ τό πρόσωπό Του ἐξασφαλίζουν τήν πρόοδο στήν ἀγιότητα. Ἡ ὁμολογία, λοιπόν, μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ὅτι εἶναι τό σύνθημα τῆς ἡμέρας.

Ἡ ὁμολογία σημαίνει νά ἐξωτερικεύουμε αὐτό πού βιώνουμε ἐσωτερικά. Νά διακηρύττουμε αὐτό πού αἰσθανόμαστε. Νά διαφημίζουμε τόν Κύριο μέ θάρρος καί διάκριση. Νά δείχνουμε στούς ἀνθρώπους τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ ὡς τό ὑπέρκαλλο πρόσωπο τοῦ Σωτήρα καί Λυτρωτῆ μας. Νά παρουσιάζουμε τήν ἐλπίδα τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Σ' ἕναν κόσμο, ὅπου τά πάντα

είναι άτομικά, ή Ἐκκλησία ἀποτελεῖ πραγματική παρηγοριά γιά τούς ἀνθρώπους. Ἐκεῖ μέσα τά πάντα εἶναι προσωπικά καί συλλογικά. Σέ μία κοινωνία γεμάτη διχασμό εἶναι ἀπαντοχή ή ἐνότητα τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας καί ή συμπαράσταση τοῦ ἑνός πρὸς τόν ἄλλον. Ἡ ὁμολογία εἶναι τό κύριο ἔργο τοῦ χριστιανοῦ. Δέν εἶναι τυπικό καθῆκον. Εἶναι τό φυσικό ἀποτέλεσμα τῆς ζωῆς καί τῆς ποιότητάς του. Ὁ χριστιανός πού διστάζει νά ὁμολογήσει τόν Χριστό πρέπει νά προβληματιστεῖ μέ τόν ἑαυτό του. Πρέπει νά ἐξετάσει τήν τιμιότητά του. Πρέπει νά καταλάβει ἐάν εἶναι δειλός ή ὑποκριτής ή καί τά δύο μαζί...

Ἡ ὁμολογία τίθεται σήμερα ἀπό τόν Κύριο ὡς ὄρος σωτηρίας, διότι εἶναι γεγονός ἀγάπης. Ὁ πιστός πού ὁμολογεῖ τόν Χριστό φλέγεται ἀπό ἀγάπη. Πρῶτον, ἀπό ἀγάπη γιά τόν ἴδιο τόν Χριστό καί δεύτερον, ἀπό ἀγάπη γιά τούς ἀδελφούς καί συνανθρώπους του. Ἡ ἀγάπη γιά τόν Σωτήρα κινεῖ αὐθόρμητα τόν σωσμένο νά μιλήσει γιά τόν Εὐεργέτη του. Ἡ ἀγάπη γιά τόν Θεό κινεῖ τήν καρδιά καί τά χεῖλη σέ ὁμολογία. Ὅπως, ὅταν ἐρωτευτοῦμε, δέν

σταματᾶμε νά μιλάμε γιά τόν ἔρωτά μας, δέν κουραζόμαστε νά τόν παρουσιάζουμε στούς πάντες μέ χαρά, ὀρμή καί ἱκανοποίηση, ἔτσι καί ὅσο πιά πολύ μεγαλώνει ὁ ἔρωτας, ὁ πόθος καί ἡ ἀγάπη γιά τόν Χριστό, τόσο δέν μπορούμε νά συγκρατηθοῦμε. Θέλουμε μέ κάθε εὐκαιρία καί κάθε στιγμή νά παρουσιάζουμε τό πρόσωπό Του. Ἐκτός ὅμως ἀπό τήν ἀγάπη πρὸς τόν Θεό, ὑποκινεῖ τήν ὁμολογία καί ἡ ἀγάπη πρὸς τόν διπλανό. Ὁ πιστός, ὅταν βλέπει τά ἀδέλφια του νά πελαγοδρομοῦν στήν τρικυμία τῶν παθῶν, τῶν λαθῶν καί τῶν πτώσεων, δέν ἀδιαφορεῖ. Ὅταν βλέπει τούς διπλανούς του νά ταλαιπωροῦνται ἀπό τόν πόνο τῆς ἁμαρτίας, ἀπό τή μοναξιά τοῦ ἐγωισμοῦ, ἀπό τόν ἐξευτελισμό τῆς ἐκμετάλλευσης, ἀπό τό φρικτό δηλητήριο τοῦ ἄγχους, παρουσιάζει τό σωτήριο ἀντίδοτο, πού εἶναι τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ. Δέν κρατάει τόν θησαυρό τῆς πίστεως γιά τόν ἑαυτό του. Τόν σκορπίζει ἀπλόχερα διότι, ὅσο ἀδειάζει ὁ ἴδιος, τόσο γίνεται πιά πλούσιος στήν πίστη καί στήν ἔνωση μέ τόν Κύριο. Δέν ἀντέχει ὁ πιστός νά βλέπει τούς ἄλλους στό ψέμα, ὅταν ὁ ἴδιος

βιώνει τήν ἀλήθεια. Δέν ὑποφέρει τήν πνευματική ἐξαθλίωση τῶν ἄλλων, ὅταν ὁ ἴδιος ἀπολαμβάνει τήν πνευματική ἀρχοντιά. Ἡ ἀγάπη τόν σπρώχνει στό νά δώσει στους μή κατέχοντες αὐτό πού κατέχει, δηλαδή τόν Ἰησοῦ.

Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ ἀφετηρία τῆς ὁμολογίας. Ὁ τρόπος τῆς ὁμολογίας εἶναι τά λόγια καί τό παράδειγμα. Αὐτός πού ὁμολογεῖ τόν Χριστό, τό κάνει μέ τά σωστά λόγια καί μέ τό σωστό παράδειγμα. Γιά νά ὁμολογήσουμε τήν πίστη μας εἶναι ἀπαραίτητο νά τήν γνωρίζουμε. Ἡ ἡμιμάθεια δέν βοηθάει στήν ὁμολογία τῆς πίστεως. Ἡ ἄγνοια τῆς πίστεως ὁδηγεῖ σέ μία ἐθελοθησκεία. Ἐάν δέν ξέρομε τόν ἀληθινό Χριστό, τότε δημιουργοῦμε ἕναν δικό μας. Τόν κόβουμε καί Τόν ράβουμε στά μέτρα μας, σύμφωνα μέ τά πάθη καί τίς μικρότητές μας. Τότε, ἀντί νά ὁμολογήσουμε Χριστό, διαδίδουμε μία αἵρεση, δηλαδή μία ἰδεολογία κατά τή δική μας προαίρεση. Αὐτό ὅμως δέν εἶναι «ὁμολογία πίστεως». Εἶναι πληγή στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἄρα λοιπόν χρειάζεται σπουδή στά θέματα τῆς πίστεως, ἔτσι ὥστε νά μή δι-

αδίδουμε άνοησίες αλλά τό γνήσιο καί άνόθευτο Εύαγγέλιο. Έκτός όμως από τά σωστά λόγια, χρειάζεται καί τό σωστό παράδειγμα. Τό παράδειγμα καί ό τρόπος πού ζοϋμε εΐναι πιο δυνατά από τά λόγια μας. Ό χριστιανός πού όμολογεΐ τόν Χριστό ως Θεό τής άγάπης, δέν μπορεί νά εΐναι άγενής, έριστικός, σκληρόκαρδος, συμφεροντολόγος καί άπαιτητικός. Ό φορέας τής άληθινής πίστης εΐναι γλυκός, ήρεμος, ευγενής, ταπεινός, δοτικός. Τήν άγιότητα, πού εισπράττει από τόν Θεό καί τή βιώνει καθημερινά, τήν αφήνει νά φωτίσει τούς άλλους άβίαστα καί άνεπιτήδευτα. Τό παράδειγμα καί ή ζωή του όμολογητή σφραγίζουν τήν όμολογία του μέ τή σφραγίδα τής άλήθειας.

Άπό τά παραπάνω καταλαβαίνουμε πώς ή όμολογία του Χριστού δέν εΐναι μόνον μία ένέργεια λόγου ή πράξης. Εΐναι ό άληθινός τρόπος ζωής του πιστου. Ό όρθόδοξος πιστός ζει μόνο για νά γίνεται όμολογητής του Χριστού. Όταν όμολογεΐ τόν Χριστό, τότε εΐναι πού ζει πραγματικά. Όλη ή ζωή του εΐναι μία όμολογία πίστης. Όταν ή ζωή του εΐναι ό Χρι-

στός, τότε τό πρόσωπό του γίνεται ἕνας σύγχρονος Χριστός στά σταυροδρόμια τοῦ κόσμου. Ὅταν ἡ ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ζωή, τότε δέν θέλει προσπάθεια καί κόπο. Γίνεται ἀβίαστα καί αὐθόρμητα, ἤσυχα, μυστικά ἀλλά καί φανερά καί δυναμικά, ἀνάλογα μέ τίς συνθῆκες πού ἐπικρατοῦν κάθε στιγμή.

Ἡ ἀγιότητα, πού σήμερα τιμᾶμε ὡς ἔννοια στά πρόσωπα τῶν Ἁγίων Πάντων, εἶναι ἡ ζωή τῆς ὁμολογίας, ὅπως μᾶς τή δίδαξε ὁ Κύριος στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας. Γίνεται μέ τό παράδειγμα, μέ τή ζωή, μέ τήν ἀγάπη, πού καθορίζουν τίς πράξεις μας, πού καθαρίζουν τίς προθέσεις μας, ἔτσι ὥστε νά βιώνουμε αὐτή τήν ἀγιότητα ὡς αἰώνια ἀπόλαυση ἀπό τώρα καί γιά πάντοτε. Ἀμήν.